

DNEŠ

4. 7. 2011

| 8.30–13.00 | semináře ve svých učebnách
| 20.00–21.30 | veřejná diskuze
v předsálí malé scény DKP

Velká scéna DKP

| 15.00 | 18.00 |
O červené Karkulce, Říše loutek Kroměříž

Malá scéna DKP

| 10.00 | 14.00 | 16.00 |
Labyrint podle Jana, Labyrint ZUŠ Jaroměř
| 19.00 | 22.00 |
Krvavé koleno, Tate Iyumni Praha

Spolkový dům

| 10.00 | 14.00 | 16.00 |
Malá indiánská pohádka, Maminy Jaroměř
+ Kdo zachrání princeznu, Polehňovi Hr. Králové

Med

| 11.00 | 15.00 | 17.00 |
O zakleté labuti, Spojáček Liberec

ZAJTRA

5. 7. 2011

| 8.30–13.00 | semináře ve svých učebnách
| 20.00–21.30 | veřejná diskuze
v předsálí malé scény DKP

Velká scéna DKP

| 15.00 | 18.00 |
Komediant boží, Tyan, Dýšina a Ves Touškov

Malá scéna DKP

| 10.00 | 14.00 | 16.00 |
Hluboko v lese, Tate iyumni Praha
+ Pohádka o veliké řepě, Malé dvě ZUŠ Jaroměř

Spolkový dům

| 10.00 | 14.00 | 16.00 |
Perníková chaloupka,
Spolek třeboňského loutkového divadla

Med

| 11.00 | 15.00 | 17.00 |
O zakleté labuti, Spojáček Liberec

Hospoda Festuňk

| 21.30–23.00 |
Hospodin, DNO a Šavodoč

Stan za divadlem

| 21.30–23.00 |
Putin lyžuje, Divadlo Líšeň

ZPRAVODAJ
LOUTKÁŘSKÉ
CO. CHRUDIM
ČÍSLO 4 PONDĚLÍ 4. 7. 2011

ÚVODNÍK

Původně jsem úvodně chtěla přemítat o tom, jak se tu letos hezky (v nehezkém počasí) sešly všechny generace loutkářů. Přijeli i ti, kteří tu už dlouho nebyli, nebo už ani loutkové divadlo aktivně nedělají. Ale nakonec měním téma.

Sice se říká nechval dne před večerem, ale já musím. Musím pochválit redakční tým, který velmi obětavě, až do svítání tvoří Zpravodaj, abyste ho měli ještě teplý k teplému čaji při snídani. No, tak dobře, k obědu.

Jen jsem ve výčtu spolupracovníků zapomněla na jedno jméno. A vy už jistě tušíte, které. Luděk Richter. Můl letitý (myslím tím, že se dlouho známe, Ludku) kamarád a učitel. Ve velmi krátkém čase (o tom, že budu dělat redakci, jsme se dohodli až začátkem května, takže na přípravu bylo opravdu málo času) mi splnil dvě překrutná přání a vytvořil medailony k inscenacím jubilejního programu a pak částečný, ale přitom velmi obsáhlý exkurz do historie uplynulých 60 let.

Pro mnoho mladších z vás jsou jména uváděná v Osobnostech málo známá. Ani já (a to už mi je mnohem víc) nepamatuji „otce zakladatele“, ale rozhodně stojí za to, si o nich přečíst. Je dobré znát své kořeny. Ty rodinné i tyhle, naší společné velké loutkářské rodiny.

A tak tímto Ludkovi hezky a moc děkuji a zařazuji ho mezi nás redaktory Zpravodaje.

Weida

ZA 5 MINUT 12

Možná se vám to bude zdát předčasné, že už řeším poslední večer, ale to je fakt tím syndromem Včera, dnes a zítra.

Poslední večer je vyhlášení výsledků, vracení klíčů a taky velký loutkářský bál. V kryptě kostela. Hůůstýýý! Vy, kdo řešíte, kam po bále hlavu složit, neb vám všechno ujde a na první ranní bude ještě brzy (no možná ne), tak vezte: Je možné složit hlavu tam, kam jste ji skládali doposud. Jen je to potřeba včas, tedy nejlépe hned, nahlásit paní Štěpánkové z Chrudimské besedy (vestibul DKP), že máte zájem o ubytování ještě na jednu noc a pochopitelně si jej doplatit. Ať už si noc přikoupíte nebo ne, rozhodně na bál přijďte. Bude to stát ta to.

Weida

Pozor! Pozor! Pozor!

Při příležitosti 60. narozenin LCH se tímto vyzývájí šedesátníci a jejich mladší i starší přátelé, aby se dnes dostavili do restaurace Modrá hvězda, a to od 20.00 výše.

Bude se zde konat adorace tohoto čísla, a to hlavně zpěvem a hrou na veškeré možné hudební nástroje.

Za organizační štáb,
Anča ze Svitav a Jirka z Plzně,
já se přidávám.

Weida

Ve vestibulu DKP si můžete denně od 17 do 18 hod. zakoupit PIDILOUTKY od Evy.

Weida

str. 2

REDAKCE

Výzva!

Tak nám to s tím počasím letos moc nevyšlo... Jubilejní přehlídka a loutkáři, místo aby se slunili, posedávali ve stanu nebo u řeky, raději hledají místa, kde by se mohli schovat a zahřát. Zvlášť ta poslední činnost je ve srovnání s minulými lety zcela neobvyklá. Co nám tedy zbývá? Prodloužit si festival o ty dny, kdy jsme si jej nemohli do sytosti užít? Těžko. Takhle to bohužel nefunguje, ale otevírá se nám tady diskuzní okénko – Kde trávíte čas v tomto nečase? Můžete něco doporučit svým spolu-loutkářům?

Přijďte do naší útulné redakce (tady teplo je) a podělte se s námi o své typy. Hodní rádci budou odměněni...

PET

Tak už je to jisté. Poslední večer od 20.00 hod. ve velkém sále DKP rozhodně nebude vládnout Perun ani žádný jiný zahraniční host. Takže 60. LCH definitivně není mezinárodní. Je česká a česká zůstane. Je taková naše. A tak se můžete těšit na překvapení, které se pro vás chystá.

Sama jsem zvědavá.

Weida

Jda včera dopoledne do budovy muzea, zastavil mě známý.

„Kam jdeš?“

„Jdu se mrknout na Pěčko.“

„No, to ti závidím. Nemůžu taky?“

„No ale jsou to dvanáctiletý děti.“

„Tak to ti nezávidím. To tě nahlásím.“

Proto, prosím, při hovoru o semináři P používejme celý název: P jako postavičky (pro náctileté). :-)

-frk-

Pan osvětlovač

LETA OSMDESATA

...byla léta dozrávání a emancipování se loutkového divadla – toho amatérského zvlášť –, léta, kdy se začalo jako základ a svorník inscenace prosazovat téma, a to dokonce téma dobově aktuální a lidsky i společensky angažované. Což souviselo s tehdy frekventovaným (dnes příliš neužívaným, ale zato běžně praktikovaným) pojmem autorského divadla – tedy divadla, které inscenaci považuje za autorský výtvor – výraz osobního názoru inscenátorů na divadlo i život.

Loutkové divadlo se zbavovalo ochránářských hradeb a přijímalo obecná kritéria umění, s nimiž se chtělo vyrovnat, emancipovalo se. Přispěla k tomu i generační obměna tvůrců i teoretiků.

Jan Dvořák

Narodil se v srpnu 1925 v Úsobí u Havlíčkova Brodu. Už jako dvanáctiletý kluk provozoval rodinné divadélko, v letech 1938–1939 byl recitátorem sokolské loutkové scény v Německém Brodě a poté, co vystudoval Střední odbornou školu pro umělecký průmysl v Jablonci nad Nisou (rytec a cizelér) a působil ve vojenském loutkářském kroužku Ujo Mañas v Banské Bystrici, rozhodnul se dělat loutky profesionálně. Začal v letech 1951–1965 jako loutkoherec, výtvarník a režisér Divadla Spejbla a Hurvínka. V zlaté éře hradeckého Draku let 1965–1976 se jako ředitel a do roku 1980 umělecký šéf zasloužil o oživení a očistění tradice lidového divadla a odklon od iluzivnosti. Od roku 1954 do 1995 též učil na DAMU (technologie, herectví s loutkou, propedeutika), řadu let vedl lidové loutkářské konzervatoře v Hradci Králové i jinde a učil na mnoha školách v mnoha zemích. Byl také autorem řady dramatizací a úprav, publikací Zahrajte si divadélko, Zkuste to s námi a Herectví s loutkou i dopisovatelem časopisu Čs. loutkář. Zemřel v lednu 2006 v Hradci Králové.

Byl jednou z legend LCH. Pamětníci dodnes vzpomínají na jeho moudrý, vtipný, vždy lidský, ale zároveň nekompromisní přístup ke všemu, co na přehlídce dělal. S Drakem tu vystupoval už roku 1966 jako režisér Posvícení v Hudlicích, později jako autor Jánošíka a úpravy Šípkové Růženky a Těžké Barbory. Především se tu však proslavil v letech 1965–1992 jako vynikající lektor dvou přednáškových a osmi praktických seminářů (resp. Studií mladých), zaměřených na inscenační tvorbu, a v letech 1971–1983 jedenáctinásobný výborný porotce a vůbec nejčastější předseda poroty.

Jan Dvořák přinesl na LCH oživení, probuzení chuti a inspiraci pro mnohé mladé lidi, kterým ukazoval, že loutkové divadlo nemusí být jen nudná staromilská práce. Chrudim poznamenal nejen svou pedagogickou činností, ale i vitalitou a otevřeností svého moderního pohledu. Tak též jako výborný společník, miláček paní a dívek.

Jan Císař

...se narodil v lednu 1932 v Hradci Králové, absolvoval divadelní vědu na pražské DAMU a během života byl dramaturgem, redaktorem i šéfredaktorem, především však pedagogem: od roku 1965 na Filosofické fakultě University Karlovy, později na DAMU, kde dosáhl hodnosti profesora. Jako výborný teoretik, kritik a historik divadla napsal také řadu článků do odborných časopisů, jakož i publikací: Divadla, která našla svou dobu, Proměny divadelního jazyka, Člověk v situaci aj. Jan Císař byl také vždy velkým bavičem, zejména v dobách, o kterých je zde řeč, však jako lektor i porotce dokázal upřednostňovat sdělení odborných faktů před exhibicí.

Vždy ho zajímalo divadlo jako celek, se svými různými druhy a poddruhy, obory a větvemi, a právě svou schopností zařazovat loutkové divadlo do kontextu jiných oborů i do kontextů historických, rozšiřoval od poloviny 70. do poloviny 80. let jeho obzory a přinášel impulsy i na LCH, čímž ji výrazně orientoval pro budoucnost. Třikrát tu byl v letech 1982–1986 lektorem seminářů a v letech 1973–2008 11× porotcem (z toho 4× předsedou poroty). Svou činností pomohl v 80. letech českému amatérskému loutkářství emancipovat se, zbavit se vnitřních komplexů a prozíravým odhalováním jeho vývojových tendencí také zbořit nejednu předpojatost a vymanit loutkářství z minulosti.

Luděk Richter

Byl jsem redakce zpravodaje vyzván, abych napsal i o sobě. Nevděčný úkol. A těžký... Tak jenom věčně.

Narodil jsem se z kraje roku 1949 na pražských Královských Vinohradech a tamtéž dodnes žiju. Vyučil jsem se typografem, vystudoval angličtinu a finštinu na Filosofické fakultě University Karlovy a po šest let byl profesůrkem na státní Jazykové škole. To už jsem nějakých 25 let dělal amatérsky divadlo a to mě začalo zajímat natolik, že jsem ve „zralém“ věku na DAMU vystudoval ještě režii tzv. „činoherního“ divadla a dnes se divadlem nejen bavím, ale i žívím – od psaní scénářů přes režii, scenografi i a herectví až po kulisácké nakládání, převážení, stavění a bourání; jsemť totiž principálem velkolepé Divadelní společnosti Kejkliř, čítající až dva herce.

Snad bych to měl raději zatajit, ale na LCH jsem poprvé hrál před 50 lety a pak v letech 1962–1973 ještě v šesti dalších inscenacích Hanky Budínské, do jejíhož „maňáskářského“ kroužku v ÚDPM JF jsem se přihlásil ve druhé třídě: Hra pro zalezlíky, Pozor, nebezpečí!, Pohádka o dvou O, Komedianti, Pohádka z Pipinička, Růžičku bráti (ta poslední už pod hlavičkou Paraplete); 1974 v Provažnickových Záblescích a v letech 1975–1984 už s vlastními režii: Panna růže, panna kvítek, Balada o Tristanovi a Isoldě aneb Osude..., Hanýsek čili Člověk (po zákazu v ÚDPM JF

pod hlavičkou Divadla na kahánku Říčany) a Kichotání neboli Komédie pimperlová o Donu Kichotovi zcela nová. Od roku 1986 do 2000 se mě již profesionálně provozované inscenace ocitly ještě 7× v inspirativním či doplňkovém programu. Usilovali jsme tenkrát (a vlastně i dnes) o to, aby divadlo mělo hlavu a patu, neusínalo se při něm a bylo o něčem.

Proto jsme též založili a v letech 1980–1985 pololegálně pořádali pracovní přehlídku (S)hledání, o níž si neskromně myslím, že pomohla postrčit řadu dnes „slavných“ lidí a souborů. Jako předseda Českého střediska UNIMA jsem vymyslel a pět let organizoval přehlídku nejlepších loutkářských inscenací Přelet nad loutkářským hnízdem, sepsal 12 publikací o divadle (jež lze zakoupit i na této LCH), přispívám do Loutkáře a jiných časopisů, včetně čtvrtletníku Divadlo pro děti, který vedu co předseda Společnosti pro pěstování divadla pro děti a mládež Dobré divadlo dětem, různě učím... No, snažím se...

V chrudimské porotě jsem byl v letech 1986–2001 5× (2× předsedou), ale nejvíc si užívám seminářů: od roku 1988 do 2011 jsem tu „lektoroval“ celkem 23× semináře inscenační, režijní, teoretické, většinou však dramaturgické, protože si myslím, že dramaturgie je základ, a stavba bez dobrých základů je vždycky vratká. V letech 1991–1998 jsem LCH i řídil coby půlúvazkový odborný pracovník ARTAMA.

Co mě na LCH baví? Přitažlivost téhle nedefinovatelné události, kdy se sejdou lidi, které něco zajímá, radost, že se tolik lidí dobrovolně věnuje něčemu tak bezvýznamnému a nelukrativnímu (byť krásnému), jako je loutkové divadlo, a věří, že to má smysl.

Josef Brůček

Žižkovský rodák, v březnu 1944 v Praze rozený, absolvoval Střední zemědělskou školu technickou v Rakovníce a až do roku 1992 se živil v různých zemědělských zařízeních. V Loutkářském souboru Šlechtitelské stanice Slapy u Tábora si roku 1975 také začal s loutkami coby režisér, autor, scénograf a loutkoherce. Poté, co se stal vedoucím Kulturního domu v Bechyni, jímž zůstal až do důchodu, vymyslel tam přehlídky Divadlo

v trávě a Perlení, spolupřádal Faustování, Nahlížení, jakož i různé krajské přehlídky včetně loutkářských...

Ještě předtím založil roku 1982 soubor Tatrman či Tatrmani – podle toho, zda hrál sám, se svými syny či se studenty střední keramické školy. Brůček v nich je vždy ústřední postavou, udávající obsahové zaměření i svérázný styl.

V hlavním programu LCH vystoupil poprvé roku 1983 a pak s Tatrmanem (Tatrmany) v 80. letech ještě 3×, v 90. letech 1× a naposledy 2× na přelomu tisíciletí; roku 2006 upravil, režíroval, vybavil scénografií a hrál také v inscenaci LSD Sudoměřice u Bechyně, letos je autorem scénografie pro inscenaci Komediánť boží.

Nejpamětihodnější jsou jeho první inscenace z let 1983–1989 (Příběh a Poslední Kašpárkovu šanci jsme měli možnost vidět v letošní retrospektivě), z nichž vyniklo zejména dětské A když je někdy všecko na draka (1987), ze studentských pak Ondřej Coffey (1998) a Zachraňte vojína Kuřátko (2000). Typická pro něj bývá destrukce užitého materiálu či celého divadla (pocákání barvami, zmuchlání, roztrhání, spálení, zřícení), pro níž se ujal termín katastrofické divadlo. Patos řeči i gesta vyvažuje (někdy i znevažuje) zdánlivou nedbalostí, nezávažností, nahodilostí (nikdy nevíme, zda padající či hořící scéna má skutečně padat či hořet právě tak, jak činí), jež mu přináší řadu obdivovatelů.

Dvakrát byl na LCH lektorem seminářů a 2× porotcem. Ale jeho největší přínos pro LCH je ve vlastní tvorbě.

Jako jeden z prvních akcentoval v loutkovém divadle absurdní prvky, jež u něj vyrůstají z pocitu neuchopitelnosti světa, nepatřičnosti, nesouvislosti, protikladnosti, nahodilosti a zdánlivé nepochopitelnosti jevů. Intuitivně tak vnesl do českého amatérského loutkářství rysy postmoderny, jejímž byl u nás prvním (asi neuvědomělým) zástupcem. Většinou šlo o experimentální autorské hledání odpovědí na otázky vlastního bytí, přičemž hlavním vyjadřovacím prostředkem bylo dynamizované výtvarno.

Luděk Richter

Podrobnosti lze nalézt v publikacích 50 Loutkářských Chrudimí a Loutkářská Chrudim 2001–2011.

OHLEDNUTÍ

Jubilejní retrospektiva

Tate Iyumni Praha: Krvavé koleno

To už je vážně skoro včera. Opravdu už jsou to dva roky?

Roku 2009 Slovensko přešlo na euro, u nás padla vláda, Tate Iyumni přivezlo na LCH Krvavé koleno a porota tu rozdávala ceny plnými hrstmi – celkem 17 jich bylo. Tate Iyumni získalo čtyři z nich, čímž vyrovnalo rekord Malého loutkového varieté pražské Říše loutek z roku 1971.

Šestnáctá inscenace jedenáctiletého divadelního souboru je rozhodně nejlepší z oněch čtyř uvedených v letech 2005–2010 na LCH. Něžný horor o hledání bezpečí v kumbálku vlastního srdce nabízí napětí i katarzi hraničící s dojmavostí. Je naplněn spoustou pěkných, bezmála hračkovských detailů i dobrých, většinou dramaturgicky funkčních fórků. Jde o dokonalý doklad toho, že zatímco ne každá dobrá inscenace pro dospělé je dobrá i pro děti, každá dobrá inscenace pro děti je dobrá i pro dospělé.

Na 58. LCH mu konkuroval především uhrančivý tragický horor Richard 3 roztockého Tichého Jelena a komediální autorská pohádka Za každým rohem Jeskyňka turnovských Čmukařů – obojí s výborným herectvím i loutkoherectvím. Krvavé koleno staví na něčem jiném. Na

schopnosti jednání obrazem (včetně použitých marionet), jež z něj činí snad nejloutkovější inscenaci LCH 2009.

A právě v tom znamená Krvavé koleno přínos a snad i bod obratu v současném (nejen) amatérském loutkářství. Vneslo do českého loutkářství nový vítr víry v možnosti loutkového obrazu a jednání loutkou – v loutkovost, jež v jeho případě nespočívá v detailně zpracovaném napodobování člověka, nýbrž ve vystižení základních obrazových znaků dané situace, odpovídajícím temporytmu, a především ve schopnosti pomocí řady dobře vypořádaných relevantních detailů vytvořit přesnou a působivou atmosféru nesoucí podstatné téma.

Luděk Richter

str.

SOUBORY O SOBĚ

ŘÍŠE LOUTEK,
Kroměříž

O Červené Karkulce

Soubor Říše loutek Kroměříž, o.s., pracuje od znovuoobnovení činnosti v roce 1968 už 42 let nepřetržitě. Zpočátku se zaměřením výhradně na marionety. Později zkouší hrát také loutkami spodovými, experimentuje s černým luminiscenčním divadlem. Opouští hraní v uzavřeném prostoru „kukátka“ a hraje s odkrytým voděním. Souboru je do dnešních dnů blízký styl hraní s přímým kontaktem s dětským publikem.

DKP
Pondělí 4. 7. v 15 a v 18 hodin

LABYRINT,
ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř

Labyrint podle Jana

Soubor Labyrint vzniknul při příležitosti inscenování „Labyrintu podle Jana“.

Text Jana Amose Komenského zdramatizovala Jarka Holasová, která je podepsána (spolu se souborem) i pod režii inscenace.

„...kterak v tom světě a věcech jeho všechněch nic není než matení a motání, kolotání a lopotování, mámení a šalba, bída a tesknost, a naposledy omrzení všeho a zoufání...“ (J. A. Komenský)

MS DKP
Pondělí 4. 7. v 10 a ve 14 hodin

TATE IYUMNI,
Praha

Krvavé koleno

Tate Iyumni (čteno tate jumni) je kmen mládeže a dospělých, kmen proto, že se zabýváme severoamerickými Indiány, táboříme v týpí apod. Kmen je součástí skupiny Čtrnáctka z Prahy 1, ta patří pod dětskou organizaci KONDOR. Vedle jiných činností hrajeme od roku 1999 i loutkové divadlo. Začali jsme indiánskými pohádkami, nejprve s plošnými spodovými loutkami,

později javajkami, které jsme hráli při různých příležitostech (Indiáni na Točnicku, dětské dny, muzejní noc, Bambiriáda). Od roku 2005 se pravidelně zúčastňujeme přehlídky Pražský Tajtrlík, odkud některé naše inscenace postoupily na Loutkářskou Chrudim (Dva havrani, Černá kukla, Krvavé koleno, Vlka).

„První hodina odbila, lampa ještě svítila...“

Loutkový horor inspirovaný známou dětskou hrou na Krvavé koleno.

MS DKP
Pondělí 4. 7. v 19 a 22 hodin

LOUTKOVÉ DIVADLO MAMINY,
Jaroměř

Malá indiánská pohádka

Loutkové divadlo Maminy Jaroměř, to jsou dvě domácnosti plné odstřížků látek, kusů překližky, pilin, šroubků, drátů, barev, pohádkových knih, šuplíků s materiálem a krabic s rekvizitami, loutkami a kulisami. Také jsou to čtyři hlavy plné fantazie a nápadů a osm rukou, ochotných ty nápady realizovat. Co nám trochu dělá starosti, je kalendář. Neboť má příliš málo dnů v týdnu a ztraceně málo hodin v těch dnech. Zato ale máme dostatek dětí vlastních i vypůjčených, na jevišti i v hledišti – a pro ně rozhodně stojí za to tak úžasnou věc, jakou je loutkové divadlo, dělat.

Víte, kde se vzalo na obloze slunce? A proč jej na jeho nebeské pouti doprovází právě měsíc? Indiánské babičky o tom vyprávějí malým indián-

kům kouzelný pohádkový příběh. A my ho teď budeme vypravovat Vám.

Spolkový dům
Pondělí 4. 7. v 10 a v 16 hodin

POLEHŇOVI,
Hradec Králové

Kdo zachrání princeznu

Jsmo rodina.

Před třemi lety Magda vymyslela zápletku, potom jsme čekali, až Anna povyroste a pak jsme začali zkoušet, vymýšlet a už to je.

Spolkový dům
Pondělí 4. 7. v 10 a v 16 hodin

LOUTKOVÉ DIVADLO SPOJÁČEK,
Liberec

O zakleté labuti

LD Spojáček Liberec se zabývá převážně tradičním pojetím loutkového divadla kukátkového typu s využitím klasických marionet na nitích. V repertoáru převažují pak pohádky s Kašpárkem, autorské i upravené staré texty. Občas se zabýváme i jinými typy loutkových divadel.

MED
Pondělí 4. 7. v 11, 15 a 17 hodin

Blechy a Maminy, Sněhurka

Nastavte uši, pozorujte...

Nastavte uši, pozorujte... jabloneckého souboru Vozichet je po herecké stránce vysoce kvalitní, nesmírně energické a zábavné představení, které však silně doplácí na absenci dramaturgie. Výběr různorodých textů do této scénické koláže (od kramářských písní, přes dětská říkadla až po mikropovídky od Mariana Pally, Woodyho Allena či Ivana Wernische) působí v kontextu zvoleného jarmarečního rámce značně problematičtěji. Případně – chcete-li – působí značně problematičtěji volba použití jarmarečního rámce právě ke koláži z těchto konkrétních textů. Ať už byla geneze výsledného tvaru jakákoliv, dohromady (rámec a dané texty) to prostě fungovat nemůže.

Představení začíná vpádem tří realisticky pojednaných kramářů na jarmark, kteří mezi sebou začnou navazovat určitý vztah (dvě ženy nechťj nechť muže zazpívat jeho připravené kramářské číslu), a tento vztah následně funguje coby leitmotiv opakovaně se vyskytující mezi jednotlivými etudami. Použití tohoto leitmotivu je výborným nápadem a mohlo by se s ním klidně ještě více pracovat. Problém však je – jak již bylo naznačeno – s výběrem konkrétních textů. K jarmarečním kramářským etudám, případně ještě k drobníčkám lidového charakteru z Roku na vsi či k lidovým písním (Komáři se ženili) prostě nejde ve zvoleném jarmarečním rámci připojit humorně-intelektuální etudy z Pally (návod jak nalepit papírek na jazyk) či anekdotickou povídku Woodyho Allena. Snad ještě Wernischův příběh o lidech z jedné vsi a lidech z druhé vsi by mohl svou „venkovskou“ povahou při troše vůle do koláže zapadnout, ale spíše ne. Koláž v tomto tvaru s daným rámcem prostě působí jako bez většího rozmyšlení poskládané „best of“ z oblíbených mikroetud či dramatických cvičení, ke kterým se tvůrci rozhodli vzhledem k četnosti kramářských čísel přidat onen jarmareční výkop. Případně jako inscenace z kramářských písní, do které bylo z důvodů krátkosti představení ještě přidáno něco navíc, a to z kategorie „co dům dal“.

Inscenace by si tedy zasloužila (vzhledem k evidentním hereckým kvalitám, spoustě nápadů v jednotlivých výstupech i celkové zábavnosti) definitivní rozhodnutí, zda chce být koláží z kramářských písní, či naopak kabaretem složeným

z opravdu různorodých výstupů, které by však v ten moment musely být propojeny nějakým společným prvkem, motivem. Možná by pak už tak nějak samo přišlo i vyřešení drobných dílčích nedostatků, jako poněkud rozvleklé a nenápadité naplnění etudy ženících se komárů či rozpačitý, do ztracena „splávnutý“ konec celé inscenace.

Vítek Peřina

zvuk – Jarmark, jarmareční píseň. Co to má v sobě zakódováno: zvuk prostředí je polyrytmie, emocionálně zabarvené informace těkají na poměrně vysoké hladině intenzity, které chtějí stůj co stůj zaujmout některého z mnoha potenciálních adresátů. Píseň a její interpretace se s tímto faktem tedy musí být schopna vyrovnat – obsahem i formou.

Jestliže máme navodit na divadle dojem jarmarku, můžeme si ho pustit z playbacku a ten následně překřikovat, nebo opravdu bezesbytku naplnit výše zmíněné vlastnosti, zaplnit dramatický prostor zvukem a pohybem, hereckou akcí. Samotný lidský hlas je proto nedostačujícím nástrojem, v našem případě v koexistenci s loutkovou akcí, tedy obohacen o dalšího nositele hereckého významu, během prvního čísla ještě obtojí. V dalších, například v Komárech, co se žení, ani ukazování nepomůže, neboť popisuje zpívané a spolu se zpěvem nepřináší důvod – téma – proč se zpívá a ukazuje to, co známe. A text písně přitom není zrovna nezávažně idylický.

Dále pár poznámek. Když se vesničané vrací okolo lesa s nakradeným zbožím, mají radost, jsou nešťasní? Nevíme. Pak pláčou. Myslím, že předtím by mohli ať už ze strachu z lesa či z radosti nad sebranými věcmi vyřvávat nějakou píseň. Následný pláč pak...

Když se trhovci konečně podaří zařadit svůj song, objeví se možnost, že ona bedna – vymoženost techniky – je jakýsi videoflašinet, co má svůj krkolomný zvuk. Dále se s touto možností nepracuje.

Váš herecký potenciál a existence na jevišti je radostí, ale divadlo je množinou výrazových složek a prvků.

Vrátá Šrámek

Papírové pohádky

První představení jednoho herce, jedné herečky, první interaktivní inscenace na letošní přehlídce. Představení, které je Pavlínou Kordovou připravené pro spolupráci s dětmi, jsme viděli bez dětského publika. Téměř. Při vědomí toho to si ke spolupráci herečka před představením připravila několik mladých diváků.

Pavlaína Kordová sedí na jevišti v civilním oblečení a nahlíží do knížky, u stolu pokrytého výtvarně zpracovaným ubrusem. Vlastní představení začíná. Herečka začíná čarovat. A z reálné knihy, do které nahlížela, vznikne velká kniha, skrývající tajemství.

Otevírá knihu a začíná číst. Čte a náhle se kniha proměňuje v obraz.

Přečtená expozice se proměňuje v inscenaci...

Herečka v nás vyvolala veliké očekávání.

Bohužel své představení prezentovala dospělmu divákovi, a to ještě velmi specifickému. Což ji vedlo ke způsobu hraní, na který patrně není u této inscenace zvyklá.

Tato zkouška ohněm, jak se ukázalo na večerní diskuzi, otevřela herečce otázky, které při prezentaci inscenace dětskému divákovi, spoluhráči, nevznikají.

Vybrané příběhy ilustrované plošnými loutkami v plošné ilustraci otevřené knihy se postupně staly stejně plošnými, plochými. Interakce začala být násilná, prostředky nedostačující.

Herečka příběh dovypráví.

Diváci tleskají.

Pavlaína Kordová ale v anotaci k inscenaci nabídla příběhů víc, a tak navzdory obecnému pocitu diváků, že představení skončilo, cítila povinnost naplnit slíbené a pokračovala. Pokračovala sice v práci s knihou, s plošnými loutkami, s hlavní postavou – zájcem, ale vše

Nastavte uši, pozorujte...

následující působilo jako appendix, těžko jsme hledali souvislosti.

Jelikož jde o představení interaktivní, pro děti a samotný název inscenace vybízí k tomu, že papír bude hlavním hrdinou, stojí za to přemýšlet, není-li právě on, kdo by měl usměrnit hledání konkrétního příběhu, předlohy. K hledání větší imaginace, kterou papír nabízí.

Tomáš Volkmer

zvuk – Je-li v této inscenaci světlo součástí magie, proč ne zvuk? Zvuk hlasu, jeho výraz, proporce a hudba, co někde čeká, ač dosud nikdy nezazněla. Potenciál hlasu, hereckého výrazu a schopnosti komunikace máte veliký. Rozhodnout se, co je téma, toť otázka. Je-li jím kniha, to tajemství ukryté v písničkách či obrázcích, Váš hlas ho otevírá.

Vrátka Šrámek

herectví – I když máme otázky, kdo je vlastně ta paní na jevišti, jak to s náma – publikem – myslí, kde to skončí a co nám vlastně sděluje, přesto vnímáme, že je to sympatický člověk, který s námi komunikuje. Je to herečka, která si užívá momentální situace, a baví ji to. Chce nás vtáhnout do své hry a pobýt s námi. Je to komunikační fenomén divadla, nezaměnitelný s jinými druhy médií. V tom je velká přednost tohoto představení, ale zároveň se Pavlína pouští na tenký led. Pokud chce, aby se diváci stali tím přítomným faktorem, který ovlivňuje vývoj představení, a pobýt s nimi, musí to, co předkládá, velmi přesně domyslet a vědět, jak to vlastně myslí. Pokud divákům nabídne vědomě směr účasti, vymezí hranice i sama sobě. Není to běžná komunikační situace – ona je jedna a diváků je mnoho.

Pak, na základě této jistoty, si může dovolit improvizovat, brát do hry reakce, protože dobře ví, kam se má vrátit. Celé představení je na pomezí herec–člověk, který bere do hry i své vlastní reakce. Tam, kde se Pavlína cítí dobře a má jasno, se její komunikační i herecký potenciál rozvine.

Ale tam, kde nemá jasno, jak to s tím předváděným myslí, jsme trochu zmateni a jakoby se nám do té hry nechce.

Děti jsou samozřejmě spontánnější než my (dospělí), tak to určitě funguje. Ale nemělo by k tomu patřit právě to, že dospělý herec má možnost dát zažít dětem účast na něčem opravdu mimořádném?! Např. na tom, když tvrdí, že: „Já mám tuhle knížku nejradši, knihy jsou magické a ledacos magického se v nich děje.“ A říká to za sebe, za člověka. Jenže my jsme tak trochu podvedeni. Věříme Pavlíně–herečce tu radost ze společné hry, protože je to na ní vidět. To ostatní už trochu pokulhává. Pavlína cítila, že tu ta díra je, že spontánní hra a hravost s diváky ztrácela na síle. Trochu tuhla a jejího bytí s příběhem i s diváky ubývalo. Musí tomu sama nejdřív věřit a pak bude vše, co dělá, přesvědčivé.

Až si v tom Pavlína udělá jasno, bude to paráda!

Mirka Vydrová

Tři zlaté vlasy děda Vševeda

Opavskému souboru se podařilo přehledně převyprávět známý pohádkový příběh s použitím odkrytých vedených marionet a tří živých hereček–sudiček. Zásadní hodnotou inscenace je mimořádně poctivý a pokorný přístup k archetypální látce, vážnost, s níž soubor k pohádce přistupuje.

Právě vážnost ale souboru paradoxně podráždí nohy – představení působí od počátku až funérálně, od úvodní scény se představení nese v pomalém tempu a v temné atmosféře, která eliminuje jakoukoliv práci s kontrastem a akcentem. Výsledkem je lineární kompozice, které chybějí vrcholy a napětí, detail se zdá být stejně důležitý jako klíčová situace. To je podpořeno častým statickým aranžováním scén, v nichž divák získává informace spíš z textu než z dramatického jednání. Když sledujeme Plaváčkovu putování, nepocítíme trápení, které lidem přinesla ztráta živé vody či omlazujících jablek, při setkání s dědem Vševedem nemáme důvod se o hrdinu bát, zaskočí

nás snadnost, s jakou převozník přijme informaci o tom, že promarnil šanci vyřešit svůj problém a předat Plaváčkovi pádlo... Ve všech složkách inscenace převažuje popisnost a doslovnost. I ve scénografii a práci s loutkou schází prostor pro metaforu, tedy i představivost, vše je zbytečně dosloveno, a to až do poslední věty, kdy sudičky avizují, že sfouknou svíce, což také vzápětí učiní. Mnohé obrazy jsou samy o sobě výtvarně působivé (za všechny třeba plavba převozníka), řešení jednotlivých situací je ale zpravidla triviální a nepřekvapivé (viz např. vyhánění žáby z pramene či hada z kořenů stromu). Rušivé jsou některé výtvarné nečistoty (žába, had, ale i samotný děd Vševed – sluníčko), problematický je i plášť sudiček jako výrazný znak, který herečky nesou i tehdy, když vodí loutky.

Jak bylo řečeno v úvodu, představení je působivé postojem svých protagonistů k látce. Pohádkový příběh je jasně čitelný, dobře mu slouží pěkné loutky i dovednost jejich vodičů. Je zde tedy evidentně dobře zaděláno na silnou divadelní inscenaci. Je ovšem třeba víc hledat a podpořit dramatičnost situací a akcentovat vrcholy, budovat napětí, hledat neotřelé a překvapivé loutkářské nápady, a tím vším zvýraznit tematickou linku a narušit jednotvárný tok děje (a snad by se tu a tam našlo místočko i pro trochu nadhledu či humoru).

Jakub Hulák

zvuk – Stvořili jste tajemnou atmosféru, Plaváčkův cestovní hit a hymnus o vodě. Škoda, že vše je v jednom tempu a velmi podobné náladě.

(pokračování str. 8)

Divadlo je kouzlem kontrastu, na němž se rodí emoce, výraz, význam.

Kombinace nesourodých ruchů – bouřka – je zbytečná. Herecký výraz bloudícího krále by sdělil více.

Veledůležité události (prázdná studna atd.) probíhají v tichu. Žába je ztvárněním podobna více tvorů z Vetřelce.

Váš hudební a pěvecký potenciál je na dobré úrovni, nebojte se ho víc „zaměstnat“ a vaši hru si tak lépe užívat.

Vrátka Šrámek

splňovaly úkoly příběhu. Nicméně kostýmy sudiček se během představení, kdy představitelky sudiček manipulovaly dekorací a vodily některé loutky, staly natolik dominujícími, že mátlý v interpretaci postav. Zbytečná byla i přílišná popisnost a výraznost malby na paravánech, která zároveň potlačovala výraz loutek. Práce se světlem jindy vhodně užívaná v nejdramatičtější scéně u děda Vševeda chyběla. Podoba loutek žáby a hada by si zasloužila stejnou pozornost jako ostatní loutky.

Tomáš Volkmer

funkcí. Ta prvotní je vždy vybrat vhodný text, který bude soubor hrát. A při tomto hledání by měl dramaturg brát ohled na řadu věcí, z nichž jedna je víceméně technického charakteru, ale je nepochybně zásadní. Text (i v kontextu plánované formy zpracování) by měl být vhodný pro daný konkrétní soubor. Takže pokud dramaturg (režisér apod.) chce inscenovat realistickou činoherní formou Deset malých černoušů a má přitom v souboru pouze tři herce, měl by pravděpodobně pokračovat v hledání jiného textu. A podobně pokud chce inscenovat Tři zlaté vlasy děda Vševeda s odkrytým vođením marionet a přitom ví, že vzhledem k rozložení sil v souboru bude muset Plaváčka hrát žena, měl by zkusit popátrat v záplavě pohádek po – pro aktuální složení souboru – vhodnějším titulu.

Vítek Peřina

Jednoduché scénické prostředky představení, otočné paravány, látky, světlo, marionety, které vznikly pro toto představení, ve svém principu

Obecné dramaturgické moudro na okraj: dramaturg, případně vedoucí souboru (iniciátor připravovaného projektu), má v divadle řadu

Nastavte uši, pozorujte...

Papírové pohádky

Tři zlaté vlasy děda Vševeda

DISKUZE

Třetí den diskuze. A diskutovalo se opravdu bohatě, zaznělo mnoho poznámek a názorů z pléna.

Nejdříve o představení Nastavte uši, pozorujte... jabloneckého Vozichetu.

Živé, energické, zábavné, kvalitní herectví, skvělý zpěv, ohromný potenciál, nadsázka, pohybově zvládnuté – to vše zaznívalo z různých stran. A pak se začalo mluvit o nejpodstatnějším problému: volba konkrétních textů kontra rámec jarmarku, případně samotné zařazení tak různorodých textů do jedné inscenace. Jaký je to vlastně žánr? Kdo je cílová skupina? Děti? Asi ne. Intelektuálové toužící po postmoderně? Jak kdy. „Prostý“ divák na pouti či jarmarku? No a co on s Pallou? Hraje se tak trochu pro všechny a vlastně pro nikoho. Snad by bylo lepší hrát každý výstup jednotlivě, v jiném čase na jiném místě (byť i kvalita jednotlivých částí je rozdílná – invenční je ztvárnění Wernischova textu,

Komáři jsou proti tomu zdoluhaví, bez nápadu, bez pointy). Pohromadě ale celek rozhodně nedrží, na tom se shodla porota s auditoriem. Byla vynesena otázka, zda vůbec Palla, Allen a Wernisch snesou tenhle venkovský styl inscenování. A byl první rámec nebo jednotlivé etudy? Soubor uvedl, že výstupy byly hotové a pak je jen seřadili do pásma, bez spojujícího tématu, bez dramaturgického názoru. Možná by bylo lepší prezentovat tyto texty v rámci jakéhosi literárního bazaru. Vráta Šrámek si zarežiroval – Co se dnes nejvíce podobá vyvolávání na jarmarku? Prodejci Nového prostoru. Takže proč nepoužít rámec bezdomovců, kteří mohou z popelnice tahat vlastně vše, co se v inscenaci objevuje, motivy i prostředky? Dobře funguje vztah mezi aktéry – holky nechtějí nechat chlapa zpívat, ten se ale nakonec prosadí. Ale chtělo by to i v tomto být důslednější. Konec byl useklý, jako by si soubor nebyl sám jistý výsledkem. Někteří diváci upozornili na nevhodnost prostoru, který mohl souboru ublížit, mohli možná hrát venku.

Papírové pohádky Pavlína Kordové vyprovokovaly také diskuzi k několika tématům. Ihned se mluvilo o zapojování, případně manipulaci dětských diváků při představení. Ti, kteří zhlédli večerní představení bez dětí, cítili jistou podbíživou snahu a trochu krkolomné „zapojování“ dospělých, kteří „hrají“ děti, pocity byly nepřijemné. Oproti

tomu diváci, kteří viděli představení s malými dětmi, zažili živou komunikaci, bezprostřední reakce, přirozenou a přínosnou interakci mezi dětmi a Pavlínou – alespoň v úvodní části. Někteří dokonce hodnotili tuto část jako výrazně největší přínos představení. Jiní ale i v tomto principu objevili nedostatky. V nadsázce to vyjádřil jeden z diskutujících: „Vypadalo to na radost z komunikace, ale nakonec šlo spíš o to, aby děti dělaly kokoko.“ Instalace magie knihy, kouzlení, tajemství, to vše každopádně slibovalo zážitek. Pak ale začala herečka číst, rozehrávat příběh a nastala úplná změna výrazu, jiné divadlo, navíc poměrně zdoluhavé. Co tedy bylo cílem? Název Papírové pohádky sliboval invenční zacházení s papírem, to ale nastalo jen v míře malé. Šlo tedy o příběh a poučení z něj? Nebo šlo o svět knihy a co nám ten může dát? Můžeme Pavlíně věřit, že zrovna tyhle příběhy jsou nejlepší a nejoblíbenější knihou, kterou kdy četla? Mirka Vydrová vyjádřila svou pochybnost nezvykle přímo: „No, to nám trochu kecáš, ne?“ Nejasnost záměru inscenace podtrhuje i nejasná postava vypravěčky. Kdo je to? Je v civilu nebo má kostým? Proč vypráví dva příběhy a proč právě tyto dva (tři)? K čemu slouží dva možné konce? Pavlína vysvětlila, že některé změny improvizuje na konkrétních představeních, a pak je ale fixuje do dalších. Tak se inscenace vyvíjí, ale nejde o jasný záměr. Poslední větší téma bylo výtvarné zpracování. Kniha připadala

některým diskutujícím výtvarně nevýrazná, masky nejasné, bez jasnější stylizace.

Tři zlaté vlasy děda Vševeda souboru Opál Opava vyvolaly diskuzi nejdelší. Témat bylo mnoho. Samotný příběh a jeho sdělení, výtvarná složka, zvuk a hudba, práce s loutkou a dalšími prostředky. Diváci ocenili sympatickou snahu souboru s úctou a poctivostí vyprávět známý příběh. Vyznění ale bylo moc vážné, až funérální. Vše bylo tak trochu temné, nasadili příliš rozvázné, pomalé tempo. Příliš spoléhali na text, představení vyznívalo dost nedramaticky, staticky. Chybělo jasnější ohrožení Plaváčka, divné bylo okamžité citové vzplanutí Plaváčka a princezny. Mohlo být prožitější, s většími zvraty, s větší energií.

Jak podotkl jeden z diskutujících: „Tak trochu přístup – je to jen pohádka, tak si to odtápeme téma marionetama, a bude.“ Ne všichni přijali nejednotnost prostředků – loutky a hlava děda Vševeda, živé sudičky a velké miminko, každé bylo trochu z jiného „ranku“. Někdo chápal všudypřítomnost sudiček jako obraz osudu, někoho připravili inscenátoři o tajemství sudiček, které se zjeví jen občas. Barevné rozlišení a pojmenování sudiček neslo význam, se kterým se ale nepracovalo důsledně. Výtvarně a pohybem byly sudičky příliš individualizované, chyběla „magie tří“, jasnější rituál. Na někoho působily spíše jako kukluxklan.

Téma vody akcentované písní bylo spíše ilustrativní. Voda neohrozila Plaváčkův život ani

nebyla jasně vnímána jako součást dění osudu. Navíc stále ve stejném tempu opakovaná píseň, třebaš pěkná, podtrhovala již zmiňovanou obřadnost.

Co se týče výtvarné složky, za nejzdařilejší byly označeny loutky (i když Tomáš Volkmer připustil, že co se týče princezen, mají s Plaváčkem rozdílný vkus). Scéna byla příliš popisná, barevně moc výrazná, práce s paravánky nedomyšlená. Žába přišla z vesmíru a had z hračkářství.

Nicméně přes veškeré výhrady se diskutující shodli, že jde o nejzajímavější inscenaci tohoto souboru, hranou na LCH. Soubor poděkoval za reflexi, diskutující poděkovali souboru a třetí diskuze skončila.

Zaznamenal -frk

Co sa MYSLÍ PUBLIKUM

Kordula, Liberec Papírové pohádky

– Divák tříletý: Nejvíc líbilo ... o koze.

– Pětiletý: Mně líbilo, jak zajíc měnil slepici.

– Dvanáctiletý: Jako abysme se asi nevytahovali.

– Hezký, milý, jednoduchý, líbilo všechno.

– Pavlína to s dětmi umí. Bylo to příjemné.

– Nejdříve rozjela dobře komunikaci, ale pak už ji nerozvíjela, opakovalo se to. A jak se vlastně dá tenhle typ komunikace ukočirovat, ukončit, aby se nerozobilo představení?

– Ničím mě to neurazilo, ale bylo to rozkecané a zdoluhavé. Komunikace s dětmi živá.

– Mě by zajímalo, jak děti berou tyhle vrácené příběhy – alternativní konce. Já jsem té „opravě“ nikdy moc nevěřil. Už se to jednou stalo a všechny pokusy o změnu jsou podezřelé.

– Je zvláštní, že si někteří tvůrci myslí, že divadlo pro děti má být „hodné“, uhlazené, bez krutých zápletek a konců. Jenže pak najednou není o čem hrát.

– Mně vadila ta čeština, třetí osoba množného čísla nebyla snad ani jednou dobře.

– Všechno v jedné knize, hezky vymyšleno. Hodně dobrý pro předškoláky, že se mohli zapojit.

– Líbila se mi spolupráce s publikem.

– Líbilo se mi, jak to začalo. Jak otevřela tu knihu, něco tomu chybělo. Spolupracovala dobře s lidma, ale ten příběh nic moc.

– Uááá, uááá, uááá (Chtěla bych poděkovat za slávu, kterou mi přinesla tato role.)

– ... a liška umřela hladu.

– Líbilo se mi, že kontaktovala aj diváky.

– Bylo to milé, hravé a velmi komunikující.
„V dobrém slova smyslu?“
Jo, v dobrém... ale zajímalo by mě, jestli to funguje i jinde s jiným publikem.

Vozichet, Jablonec nad Nisou Nastavte uši, pozorujte

– Super. Super. Super. Neusnula jsem po vydatném obědě. Pozdravuju a obdivuju spolu-semi-naristy.

– Celkově to ale mělo slabší chvíli. Bavilo mě, když písně doprovázely obrazy.

– Hezké slečny.

– Líbí se mi, že i když někdo neumí zpívat, tak je to užito jako záměr a vyzní to jako plus pro inscenaci.

– Vtipný nápady se mi líbily, bylo to dobrý. (Kolega dodává: „Jo a řekni, že tam byly hezký slečny!“) Jo, to je pravda.

– Chci pochválit pána za zpěv, páč mu loni porota řekla, ať zpívá, a bylo to skvělé – že si to vzal k srdci a nebal se.

– Konečně něco pestrého, a přece lehce srozumitelného.

– Potěšilo mě to. Prozatím nejlepší věc od Vozichetu.

– Hezký holky. A hezky zpívaly.

– Nic jsem nečekal a překvapili mě, jsem moc spokojený.

Opál, Opava Tři zlaté vlasy děda Vševeda

– Líbilo, ale takový vláčnější.

– Na Opál až překvapivě ukázněné. Fajn, že to vzali vážně.

– Ty kulisy mohly být výrazněji stylizované nebo lépe nakreslené. Vedle loutek byly takové nijaké, to bych namaloval i já.

– Někde moc slov a konec jen ve slovech – trest krále za to, že se protivil osudu, zanikl.

– Hezké nápady, ale málo energie. Uspávalo to.

– Měli by je pokropit živou vodou.

– Rozčílovaly mě podpatky té slečny...

– Divačka (8 let): Líbilo se mi všechno, a nejvíc jak tam hořel ten papír!

– Divačka (9 let): Mně se líbilo, jak plula ta loď.

– Líbilo se mi to, protože tam byla spousta nápadů, měli hezké loutky.

– Nechápu to, byla tam spousta zkratk, a stejně se to vleklo.

– Proč had syčel a žába nekvákala?

– Spala jsem.

– Já nespala, bylo to dobrý.

– Plaváček byl na krále dost drzej. Žádná úcta.

...s Ridinou Ahmed

Pokud se nepletu, jste na Chrudimi poprvé...
Ano.

Mohla byste se čtenářům krátce představit?

Já jsem v první řadě muzikant, vystupuji většinou sama, ale děláme třeba taky projekt jenom kontrabas a hlas. Ale většinou zpívám sama, používám přístroj, který mi umožňuje vrstvit přes sebe smyčky hlasu, takže můžu dělat vícehlasý kompozice. A taky vedu dílny. K tomu jsem se dostala, už je to dost let – každou chvíli se mě někdo ptal, jestli nechci učit zpívat, a já jsem nechtěla. Ale říkala jsem si, že bych chtěla zkusit předat to, proč si myslím, že zpívat je pro člověka přínosný, smysluplný. Že ho to obšťastní bez ohledu na výsledek. Dílny jsou založené na cvičeních a hrách, pak se ve finále někdy učíme i nějaký skladby, ale těžiště je hlavně

ve cvičeních, který zbavují zábran. Protože všichni v sobě máme zábrany, že někdo někdy řekl „zpíváš blbě“ a v lidech pak ten blok zůstává hrozně dlouho, někdy napořád. Tak se jim snažím předávat radost a bezprostřednost, aby se zbavili toho „já neumím zpívat“.

Jaké jsou vaše dosavadní zkušenosti s loutkovým divadlem?

Minimální. Dělal jsem jedno představení s Robertem Smolíkem a Radkou Mizerovou, což jsou oba loutkáři, scénografové, tak to jsme dělali představení Baba Jaga, kde jsem byla součástí scény. Tam jsem s loutkami pracovala, jinak jsem ještě dělala s divadlem Continuo, což nejsou přímo loutkáři, ale taky používají loutky.

A jako divačka?

Určitě! Zejména v poslední době, protože mám dvě malé děti, takže občas divadla.

Máte nějaký styl loutkového divadla, který je vám nejbližší?

Obecně mám ráda malé scény, bezprostřednost, ten kontakt. A mám ráda živou hudbu, pochopitelně. Mám ráda hledání nových forem, v podstatě mě až tak nebaví takový to klasický marionetový divadlo, spíš mě zajímá nový přístup.

Jak jste se dostala k LCH?

Oslovil mě Štěpán Filčík. Jak na mě přišel, netuším. Oslovil mě poprvé před třema nebo čtyřma rokama, ale to jsem odmítla, protože se mi zdálo, že plocha šesti dnů je hodně velká, že bych ji ještě nezaplnila. A teď se zeptal podruhé, a to už se mi chtělo.

Líbí se vám tady?

Líbí se mi moc. Jak jsem tady se dvěma dětma, tak nemůžu chodit na představení, jak bych chtěla, ale líbí se mi atmosféra. Je vidět, že se tu lidi znají a že si hodně fandějí. Na představeních vidím spíš chuť podpořit, než kriticky analyzovat a hledat nedostatky.

Vy jste dlouho bydlela v Alžírsku. Jak je to tam s loutkami, s loutkovým divadlem?

Já jsem tam nikdy nic neviděla. Myslím, že ty tradičnější kultury žijí spíš doma nebo na ulici, ale na rozdíl od Evropy tam neexistuje státní podpora pro kulturu. Lidi se hodně setkávají v domech, teď je to zničený televizí, ale docházelo tam k vyprávění, povídání. Nazvala bych to spíš vyprávěčskou kulturou. Ale ani to jsem tam moc nezažila, spíš si to jen myslím. Kina trochu, ale divadla jsem tam vůbec neviděla.

Máte nějaký vzkaz na závěr, pro své seminaristy?

Že jim děkuju za jejich odvahu dělat věci, který vyžadují osobní nasazení. Vnímám velký posun od prvního dne, kdy byli všichni trochu plachý a zaražený, od toho se to posouvá ke svobodnějšímu duchu. Z toho mám velkou radost, protože to není lehký.

žák

Nedalo mi to...

Po zhlédnutí představení jabloneckého Vozichetu jsem odcházel z divadla trochu zklamaný. Připadalo mi, že soubor nejprve samostaně připravil jednotlivé etudy a potom začal řešit, jak je propojit. Jarmark jako spojka pro kramářské písně se samozřejmě nabízí a je možný. Důležité je ale vybudovat a udržet atmosféru, kterou představení bohužel postrádalo (možná za to mohlo i kolísající tempo). Takto to vypadalo jako jakési „hraní si“ na jarmark. Možná to bylo i prostředím, ve kterém soubor hrál (exteriér a bližší kontakt s divákem by pravděpodobně inscenaci prospěly). Zůstávají pro mě nejasné vztahy mezi jednotlivými herci. Moc dobře jsem také nerozuměl tomu, proč soubor pracuje s tolika rozdílnými žánry (Wernisch, kramářské písně, dětská píseň), tahle multižánrovost mi představení rozdrobila.

Tomáš Jereš

Nedalo mi to...

Na LCH se často hovoří o mrtvém a živém divadle. Můžeme se ale bavit i o mrtvé a živé hudbě. Od prvního nahlédnutí do Vykřičníčku jsem se těšil na koncert Pink Floyd Revivalu, ale ouha... Pánové jsou dobří muzikanti, což o to, písničky jsou (samozřejmě) skvělé a v žádném případě jsem nečekal, že dosáhnou na úroveň originálu. Tak z čeho plyne mé zklamání? Proč se lidé tak málo vlnili do rytmu? Že by proto, že se celá kapela tvářila, jako by musela odkroutit svých osm hodin u pásu? Nestačí zahrát ty písničky dobře, musí to mít energii, je třeba dát tomu koule – a ty tam nebyly. Mrtvá hudba. Zvláštním detailem je, že kdykoli kapela opustila předlohu a pustila se do samovolného autorského sólování, všechno najednou ožilo. Publikum se začalo kývat do rytmu, a dokonce i muzikanti vypadali, že je to baví...

žák

Chrudimák

Odvěký pořádek Loutkářské Chrudimi od nepaměti dělil tvorstvo na dvě druhů. Na straně jedné vždy stál loutkář – ten chodí do divadel, opíjí se v hospodách, vášnivě diskutuje, okupuje prostory kolem divadla a skloňuje termíny jako „Pippicháč“, „Kačenka“ nebo „zdrávka“. Na straně druhé odjakživa stál chrudimák. Chrudimák tě obsluhuje nebo ti maximálně něco prodává, ale nesedne si vedle tebe v divadle, nepopovídá si s tebou v hospodě, Kačenka ani Modrá hvězda mu nepatří, ba pořádkový týden mu nepatří

ani sama matička Chrudim, pohybuje se po ní v obavách, tiše klouže podél stěn, doufaje, že zůstane nepovšimnut, a jen skončí večerníček, zavírá okenice a zamyká se do svých nor.

V tento jubilejní ročník byl tento řád věcí poprvé porušen. Země se otřásla a nebesa nás zaplavila svými vodami – my to však ustojíme, neboť jsme rádi. Chrudimák proniknul do festivalového programu, proniknul i do semináře, jmenovitě do Těčka, v němž semináři jedinec mezi svými zvaný Jíťa. Ale zvědaví loutkářové, ne že se v davech pohrnete do Těčka okukovat letošní kuriozítka! Jíťa je plachá a my ji přeci nechceme vyděsit, možná je první vlaštovkou časů budoucích, v nichž na festivalovou půdu budou vstupovat loutkář s chrudimákem ruku v ruce, Halelúja!

žák

Jsem lev Veronika, uáááá. Závodila jsem se zajícem, ale byl rychlejší. Prostě a sprostě mě nacytěl na ten nejstarší trik. Řekl mi, že támhle kilometr daleko je flák masa a já se ohlédla (a ani mě nenapadlo, že vedle mě vesele hopsá taky flák masa). Teď se musím jako zbabělec a looser plížit kanály a už nikdy ze mě nebude ten král, který do tohoto příběhu nastoupil. Třebas někde potkám tu lišku, kterou všichni ošidili, a ona teď hladová bloumá tam, kde si myslí, že se nají. Ale kdyby se něco zvrtilo a ze mě se stala opět slavná celebrita, tak bych uspořádala velikou oslavu a na ní si řekla proslov, který by zněl asi takto: „Děkuji, děkuji, děkuji.“ Chtěla bych hlavně a jedině poděkovat Pavlíně Kordové, protože ze mě udělala hvězdu a protlačila mě mezi chrudimskou smetánku. Opravdu jsem ráda, že jsem se mohla zúčastnit takového úžasného běhu přes malou scénu.

(Huku)

Můj drahý Volki, dusím to v sobě už nějakou dobu, ale dere se to ven, dere jako dravá bystřina, a já už nemám sílu víc odolávat. Vždycky jsi ctil pravdu a prosazoval nenalhávání sobě ani ostatním. Nebudu už tedy více lhát, nebudu lhát ani sobě, ani Tobě, ani našim kolegům, přátelům, rodinám. Je to možná troufalé, nebo zoufalé... Připadám si, jako bych se doslova odhalovala na veřejnosti. Možná ale, že touto zpovědí Tobě, všem našim kamarádům a celé Loutkářské Chrudimi se uleví mému srdci.

Jsem plná zmatku, studu, citů, pocitů a čerstvě i nesmírné bolesti. Ranils mě.

Máme toho za sebou nemálo a troufám si říci, že to na obou stranách bylo velmi intenzivní, silné, někdy to až jiskřilo. Za sebe mohu říci, že takové jako s Tebou, to nebylo nikdy s nikým. A z Tebe, z Tebe jsem cítila totéž.

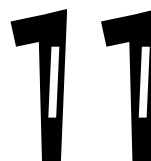
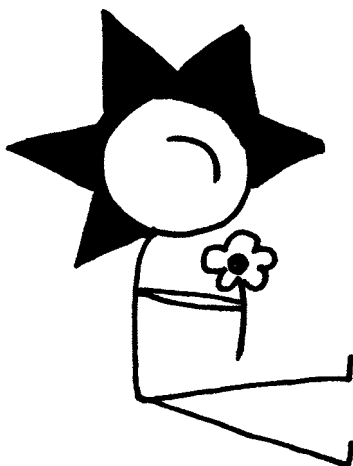
Vždycky jsem si byla jista, že spolu můžeme jak na divadle, tak ve skutečném životě žít v harmonii, symbióze, že si můžeme vycházet vstříc. Já pro Tebe měla vždy pochopení. Vždy jsem Ti byla „k ruce“, dostupná, kolikrát jsem se Ti doslova nabízel a Ty (oba víme, že to nebylo jednou) sis dal říct. A bylo to krásné. Neschovávejme se před skutečností, ale po tom všem, co jsme spolu zažili a ještě mohli zažít, mě do největší hloubky mé duše zraňuje Tvůj nenadálý citově chladný postoj ke mně. Tvá kritika, ostrá jako nůž, jež řeže do hloubky, řeže a řeže a z těch ran, které k zešílení bolí, přýští to, co nás mohlo poutat navěky. Láska, Tomáši. Láska a tolerance.

Jsme oba od kumštu, jsme na jedné lodi, já jsem Tvá (a Tys byl párkrát můj). O to víc mě teď bolí, že po tom všem, co jsme spolu za tu celou dobu měli, že po tom všem, čím jsme si spolu za tu celou dobu prošli, že po tom všem Ti vadí, že jsem světlá, z buku a že se na scéně příliš prosazuji! A to na té scéně jen tiše a skromně stojím nebo ležím!

Vadí Ti snad má vzrůstající popularita?!!!

Co říkáš?

Hluboce raněná a citově rozervaná
chrudimská židle

str.

HODNOCENÍ KRAJSKÝCH POROT

ŘÍŠE LOUTEK KROMĚŘÍŽ O červené Karkulce

Představení, které bylo skutečným pohazením po duši. Dramaturgicky šťastný výběr Polákovy úpravy klasické pohádky či spíše hororu je poeticky zjemněn. Celá inscenace je vlastně kombinací výstupů dvou klaunů a vlastního příběhu. Do představení jsou aktivně zapojováni malí diváci a jejich připomínky jsou respektovány a realizovány. Představení tak dostává i podobu improvizace. Některé momenty, které děj jenom doplňují, by bylo možno zkrátit /např. sázení stromků/. Scénografie je laděna do pastelových barev, využívá různých úrovní paravánů a jednoho centrálního otočného paravánu /slunečniku/. Vytváří se tak množství herních prostorů, které umožňují kombinovat velké javajky s jejich drobnými variacemi, pokud se děj odehrává v dálí. Nedílnou součástí jsou i písničky. Herectví je na vysoké úrovni, všichni dokáží navázat okamžitě kontakt s diváky. Zjeviště jde obrovská pozitivní energie, a dokonce ani nevádí, že moment sežrání babičky a Karkulky je vždy odehrán za plentou.

*Hodnocení vypracoval po poradě s ost. členy poroty
Jaroslav Dejl.*

LABYRINT, ZUŠ JAROMĚŘ Labyrint podle Jana

Inscenace inspirovaná Komenského Labyrintem světa se odehrává před stěnou, v níž je prosvícený kruh – symbol světa, města, labyrintu. V něm probíhají jako stínohra děje jednotlivých kapitol, které pro Poutníka otevírají jeho společníci Všudybud a Mámení.

Jejich konání je doprovázeno hrou na klávesový nástroj a komentáři, které hráč pronáší.

Kvalitou inscenace je její kultivovanost, výtvarná čistota i nápaditost, dotažená i živým hudebním doprovodem. Zajímavá je i práce se stínohrou, nikterak banální (tvůrci jsou mj. zkušení loutkáři). Její slabinou je jistá odtažitost, způsobená tím, že živí herci Poutník, Všudybud a Mámení nejsou fakticky účastní dění v Labyrintu, nevstupují do stínohry, ani mezi sebou nijak výrazně nejednají. To vše podtrhuje jistou literárnost inscenace a to byla také hlavní připomínka poroty, na niž soubor může do národní přehlídky ještě zareagovat.

Představení je vymyšleno pro malý počet diváků, stínohra je poměrně miniaturní (což nese význam, vzniká dojem hemžení) a při příliš velkém hledišti diváci v zadních řadách nic moc neuvidí. Na to je třeba brát zřetel při zařazení do programu.

Za odbornou porotu Alena Zemančíková

TATE IYUMNI, KONDOR – ČTRNÁCTKA Hluboko v lese

Mirek Hartmann: Na klasické pohádce Perníkové chaloupky se soubor pokusil o „divadelní automat“, což byl nakonec nejsilnější prvek inscenace.

Divák postupně určuje pomocí žlutých a červených karet, která z dívek se nastěhuje do domku coby macecha, co se stane s drobkou chleba, sypanými na pěšinu, za kterým motýlem se mají Jeníček a Mařenka vydat, zda ježibabu strčit do pece... Pokud diváci zvolí „špatnou“ variantu, je možné se vrátit o krok zpět a chybu napravit.

– Představení zatím působí poněkud nedotaženě, nejen ve výtvarné složce.

– Hráno ve scéně „leporela“ zatím prozatímními loutkami, plošnými a marionetkami, vypůjčenými z jiných inscenací tohoto souboru. Odkryté vedení, činoherní plán je výrazný díky příjemně přirozenému projevu při komunikaci s divákem.

– Vlastně si ani neuvědomuji, jak to bylo s hudebním plánem. Jeden člověk za paravánem ozvučoval, ale jak? Z nahrávky? Nevím.

– V dosavadní produkci souboru se jedná o drobnější dílko, a jak je výše zmíněno, ne zcela dotažené. Ale vzhledem ke zkušenostem s pílí souboru lze předpokládat, že na něm ještě výrazně zapracují. Byla by škoda nechat zapadnout nápad s „divadlo-automatem“ a tím s živým kontaktem s divákem.

Irena Marešková: Kartóny malých dekorací, sklápané jako listy, které pak v dalším obraze tvoří podlahu loutkám, jsou precizně technologicky zpracované. Výtvarným rukopisem je to jiná podoba historického rodinného divadla nebo realisticky ilustrovaných pohádkových knih. Tento kontrast popisného výtvarného světa a cizí zápletky podivuhodně rozehrané fabule je citlivě zvolený a sám o sobě přináší jemnou ironii a požitek z absurdnosti následujících situací. Používáno bylo i barevného svícení, které neprospívalo čitelnosti scény, ale tito zkušení inscenátoři jsou si problému vědomi.

MAMINY JAROMĚŘ Malá indiánská pohádka

Napsala a režírovala Jana Dvořáčková. Tématem pohádky je v podstatě láska a obětování se, kdy bílý muž odchází s indiánskou dívkou do nebe, protože ona tam musí. Už tímto tématem je pohádka silná a vůbec je šikovně napsaná – působí jako zpracování skutečné pověsti, ale není tomu tak, námět je vymyšlen.

Hraje se totemovými (samostatnými) jednoduchými marionetami v dekoraci na stole, za ním a nad ním je pak horizont a při akcích na něm a vystupování po žebříku do nebe se loutky mění v miniaturní marionetky. Současně se děj nejen odehrává, ale také vypráví a komentuje bez zbytečných odboček. Vedle dějiště obsta-

rává Pavel Brouk zvukový doprovod, který celek působivě dotváří. V Turnově jej pozorně sledovali dospělí i děti.

Za odbornou porotu Alena Exnarová

POLEHŇOVI, HRADEC KRÁLOVÉ Kdo zachrání princeznu

Zahráli pohádku, jejíž námět před několika lety vymyslela starší dcera Magdaléna a pak už jen čekali, až trochu povyroste mladší dcera Anička, aby se mohla zapojit. Všichni společně to doladili a doma v obýváku nazkoušeli. Pohádku hrají odkrytě voděnými malými jednoduchými marionetami v malém divádelku (scénografie Jiří Polehňa), s aktuálně vyráběnými zvuky (pokud děvčátka zrovna nezapomenou) a samozřejmě se zaujetím. Je to příběh o tom, jak neustále tanečící princeznu slíbí rodiče dát za ženu tomu, kdo se objeví první a jako první se objeví drak. Chtějí ho pak nechat zabít, ale drak se s princem vypořádá, a teprve, když se rozhodnou, že draka zabíjet nebudou, vrátí se i s princeznou a ta jej polibkem promění v prince. Je to příběh vtipný a představení směřuje bez zbytečných oklik k jeho vyústění. Jediným menším problémem byla horší slyšitelnost obou dívek, protože to bylo jejich první vystoupení na jevišti v divadle, ale to se jistě zkušenostmi upraví.

Tato inscenace je mimo jiné cenná i tím, že je ukázkou kvalitního rodinného divadla a může tak být dobrým příkladem a inspirací pro všechny rodiny.

Za odbornou porotu Alena Exnarová

str.

12

Cesta až na DNO!

A na konci vás bude čekat Hospodin aneb Kdo-
pak by se Boha bar. Ale pozor! Kdo je línek, ten
to vzdá, a po cestě zapadne do první hospodi,
na kterou kápne.

>>>

13

str.

SEMINÁŘE

Seminář T (Tvorbina inscenace pro začínající i pokročilé aneb Co, proč, pro koho a jak?)

Jestliže v semináři Ludka Richtera jde především o tzv. „fázi jedna“ – kam patří výběr textu a jeho případná dramatizace (zkrátka dramaturgie) –, tak Míša Homolová provádí „fázi dva“ – konkrétní návrhy realizací již hotových dramatických textů (zkrátka režii). Jejím hlavním cílem je donutit frekventanty, aby si sami odpovídali na otázky, které jim ona (a skupina) pokládá, a aby pak nesli odpovědnost za svá díla. Seminář je vystaven jako cesta od představy k výslednému tvaru. Tento zminiaturizovaný proces má vést k uvědomění si, že režisér je osamělý běžec, který má konečné slovo a je plně odpovědný za výsledné dílo.

Míša Homolová si pro tento seminář zvolila sbírku krátkých, vtipných her Zelená husa K. I. Gałczyńskiego. Seminaristé jsou nyní ve fázi, kdy má každý již vybraný svůj text a představují si vzájemně návrhy realizací. Diskuze probíhá v kruhu a Míša ji vede skvěle – provokuje pokládáním dalších otázek, vypráví historky, aby upřesnila své nápady, přidává si k ní i zbylí seminaristé a nabízí další rady. Z této diskuze vyplývají různé závěry, např.: „Je škoda, že v dané mini-hře není striptýzová scéna – mohl bys svlíknout cibuli.“ Seminaristka zase oznamuje: „Potřebuji peníze v pytlíku. Kdo tady má drobné?“ (aneb loudění a drobné okrádání jako realizační princip).

Ukázka jiného dialogu: „Je ti jedno pohlaví?“ – „Je.“ (To byl prosím dialog týkající se požadavků na herce.) Co člověk, to jiný nápad, Milan všechny dostane svým „batohovým řešením“, které není jen slovním návrhem, ale konkrétní, věcnou, živě ukázanou realizací. Všichni jsou pak odkazováni na jeho rady o skladnosti a jednoduchosti. Míša pouze konstatuje: „Máš hotovo.“ Do kontrastu s touto realizací jde představa o činohře 11 herců se spoustou hudebních a světelných efektů. Ani zde Míša nezaváhá a v podstatě konstatuje, že zde máme dalšího Roberta Wilsona. (Jeho zkoušky probíhají za přítomnosti „hereckých figurantů“, kteří připraví pohyby a celé dění na jevišti pro „velké herce“. Takto bude muset postupovat i autor návrhu o 11 hercích.)

Na závěrečném představení tohoto semináře nás tedy čeká takřka vše: jamajská hudba, ovoce, zelenina, polštářky, Čelisti a možná přijde i mexický šaman...

PET

Seminář P

V uplakaném dopoledni jsem se proplížil pustými chodbami budovy muzea a ve druhém patře je našel. Sláva, je tu Bžunda. Tedy, Bžunda. A Roches samozřejmě taky. Dokonce v mnoha provedeních. Roches a Bžunda jsou totiž dvě postavičky ze stejnojmenné knihy Marky Míkové, které inspiroují práci semináře P.

V místnosti je teplo, tichá hudba jen doplňuje klidné soustředění dětských seminaristů. Vyrábějí. Podlaha je plná krepáků, fólií, špejlí, kousků vaty, kelímků, houbiček... a desítek dalších věcí vhodných k výrobě jednoduchých loutek. Matěj nafukuje rukavici, Láda staví hrad z kelímků a já zpovídám jednoho (vlastně jednu) z lektorů – Magdu Veselou.

Hned první den si povídali o zajímavých postavách a postavičkách, které znají ze svého bydliště. Pak četli příhodu Rochese a Bžundy z knížky a pokoušeli se je najít a vyfotit (LCH se ukázala být ideální pro hledání těch dvou – jeden seminarista nafotil třeba manžele Machkovy). Dále vymýšleli nové příhody R + B a dostali se tak do vesmíru, do nemocnice, ale i třeba do krmelce. Teď ty dva vyrábějí jako jednoduché loutky a na závěr dne sehraji individuálně minivstup podle vlastního scénáře. V dalších dnech se pak mladí seminaristé sdruží do tvůrčích týmů, vzniknou scénáře, cílem by mohla být jednoduchá animace – asi komentovaný film, ale to se uvidí. Strach Magda nemá. „Jsou šikovní, tvořiví, zaujatí. Jde to výborně. Stále ale ještě (záměrně) nevědí, kdo opravdu jsou Bžunda a Roches, to nás může posunout.“ (A ani tobě to, milý čtenáři, neprozradím, protože jsem víc pedagog než novinář.)

Tak na závěr ještě minirozhovor se seminaristou:

Já: Ahoj Ládo. Zaujal mě tvůj hrad z kelímků. Z jakého prostředí bude tvůj výstup?

Láda: Ahoj. Ten hrad s mým divadlem nesouvisí. Já už mám loutky hotové, a tak si blbnu a čekám, až je dokončí i ostatní.

Já: Můžeš si tě s nimi vyfotit? Jsou skoro stejní. Který je který?

Láda: Roches je modřej a Bžunda červeněj.

Já: No jasně, že mě to hned nenapadlo.

A včil sa ukaž ty, čtenáři!

-frk-

Ze semináře T

Ze semináře P –
Láda, Roches a Bžunda

Agenti

Malá ukázka semináře T

Jedna sousedka od nás z domu,
dala, ani nevěděla komu.
A po nějaké době
narodilo se jí robě.
Sama nemohla uvěřit tomu...

Znám toho chlápka loutkáře,
co místo loutek měl polštáře,
a místo polštářů,
almanach loutkářů.
Jezdával po městě na káře.

Jeden pán, co bydlí v skříní,
pořídil si krásnou svini.
Svině si leží,
pán se udeří.
Oba jsou vini.

Místo agentování,
je zde pár básní.

Seminář Z (Znění a zvučení)

Dechové cviky, kterými denně
začínáme nám nepomáhají jen
v dýchání, ale i v uvolnění celé-
ho těla a relaxaci. Další aktivity
nás odreaugují a rozveselí, ať už
jde o zpěv, který nás všechny baví,
nebo o další pohybové hry, při

kterých si užijeme spoustu legra-
ce. Z lekcí se vracíme jako vese-
lí a zvukovou energií nabití lidé,
kteří díky Ridině poznali kouzlo
hlasu, a těšíme se na další hlaso-
vé dny.

Hlodavci, s. r. o

Seminář B (Barvy)

Dnes konečně o barvách! Patláme,
barvíme, malujeme a hrajeme... Já
mám tak ráda, to svoje jo jo jo jo
jojo... I to k barvám patří.

Agenti NaBarveno

Dneska jsme zažili své velké popr-
vé. Hanička nám konečně povolila
jinou než černou barvu. Takže
se naše divadlo začervenalo, zaze-
lenalo... Dokonce nám i pohádku
zahrála! A my se zhostili Romea
a Julie po svém – tedy s pomocí
štětců, houbiček a kartáčků jako
loutek. A zítra zase: Těšíme se bar-
vičky v semináři u Haničky!

Agent Trpělivý

Seminář A (Animace)

Dneska jsme spíše doděláva-
li animace, abychom mohli začít

s dabingem. Skoro všechny fot-
ky jsou v počítači a stávají se
z nich krátké, ale pěkné ani-
mace.

Agent Myš

Seminář Ř

Řežu, řežeš, řežeme,
na nervy mu lezeme... ale ne,
lektor nás má RÁD!
S pochopením se usmívá
a nám to všem prospívá.
Nejdřív jsme vybrali dláta, pak
je brousili a hned potom tupili,
někteří je zničili...
A pak to začlo: ON tesne a řízne
třikrát. A MY? Hodinu! Au!
Profil, enface tužkou
a s velikou fuškou
pustíme se do hlavy.
Všechny nás to moc baví!
Tříska nebo hoblina
jsme řezbářská rodina!
Au! A náplast.

agent Řeholka

Pondělní chvilka poezie aneb Inspirace

Jan Rejžek Vrchlickej

Pane učiteli pane učiteli
Frída zase píše básničky
a podepisuje se Vrchlickej
A vskutku
Pan učitel pohladil žalobníčka
a vytáhl zpod lavice papírek
No tohle
děti poslouchejte
Za láskou šel bych světa kraj
Já to asi tentokrát již skutečně
napíši rodičům
aby doma Frído věděli jakého
mají studenta
Posledně jsi neuměl násobilku
no schválně pětkrát tři
nevíš vidím ti to na nose
Tázaný se chvíli snažil poslouchat
pak neposlouchat
když tu do okenního skla
barevným křídlem
zaklepal otakárek březinový
a šeptal pojd ven pojd ven
hoch vstal otevřel okno
a vylétl v ruce s motýlem

Vyzýváme k jakémukoliv zpraco-
vání. Přijďte pak předvést redakci!

15

str.

Don Šajn, V boudě (Plzeň)

Hugo, Hugo (Semily)

Poznej, kde to je, a přijď za námi do redakce.

Roháček se skrytou tajenkou

1. Pokrývka malé hlavy
2. Valašská polévka ze zelí a brambor
3. Moravské i české město
4. Oblíbený sport
5. Ten, jehož kobyla chodí bosa
6. Pokrm pro bezzubé
7. Chaplinův film
8. SPZ Karviné
9. Předložka

V roháčku je ukryto jméno významné osobnosti LCH. Najdete ho? Odměny čekají!!!

K								
K								
K								
K								
K								
K								
K								
K								
K								
K								

Úspěšní řešitelé
z neděle 3. července:

Anička Jeřábková, Aňa Chrtková
Romana Hlubučková, Verča Filčíková

